

HỒI THỨ MƯỜI NGÀN DẶM TÂM NGUYÊN NHÂN

Thối cần dài dòng cũng đủ biết Viên Viên mừng rỡ như điên đại khi Tiểu Phi Thố về đến Trúc Lâm Thiền Viện, nàng không dám sổ sàng tỏ ra thân mật trước mặt mọi người nhưng nước mắt cứ chảy quanh, trong khi miệng hoa lại cứ cười hoài. Tiểu Phi Thố thì bình tĩnh hơn, kêu ba tiếng "tiểu muội muội" rồi sóng vai cùng nàng vào sau hậu điện. Phương Ngọc Điềm đang ngồi cùng với Ngọc Phong Tử ăn điểm Tâm, hai người nét mặt đều có vẻ rất trầm trọng. Phương Ngọc Điềm đã được biết chàng chính là Âu Trường Quân, con trai của Âu Trường Sanh thì thái độ tất nhiên trân trọng hơn, Tiểu Phi Thố vừa chào xong là ông ta mau mắn mời chàng ngồi xuống cùng nhau vừa trò chuyện vừa điểm tâm luôn. Tiểu Phi Thố bước đầu đã trừ diệt được một tên thủ phạm nên cũng phấn khởi một phần nào, chẳng chờ phải hỏi cũng kể hết ngọn ngành cho mọi người cùng biết. Chàng uống cạn chung trà rồi mới giả vờ hỏi khéo Viên Viên :

- Phần Đại ca ca có thể gọi là thành công, còn tiểu muội muội hạ thủ được Bạch Phát Hoả Thần chưa?

Tự nhiên Viên Viên rung rung hai hàng lệ, nàng nghẹn ngào chưa kịp nói thì Phương Ngọc Điềm đã đỡ lời:

Thật đáng tiếc cho Tư Mã cô nương, cừu nhân ở trước mặt mà Phương mỗ cùng với Đại Sư đành phải để xổng mất. Việc đó cũng chẳng sao, trước sau gì chúng ta cũng có phen gặp lại hán nhưng Tư Mã Cô nương buồn rầu chính vì việc báo thù đã bị một nhân vật kỳ lạ xen vào ngăn cản. Hỡi ôi! Cả ba người liên thủ mà vẫn không làm gì được hán mới thật ê mặt vô cùng.

Tiểu Phi Thố giật mình, hết sức kinh ngạc:

- ủa tại sao lại có nhân vật nào xen vào chuyện này, chẳng lẽ võ công hán cao siêu tuyệt thế đến mức đó sao?

Phương Ngọc Điềm và Ngọc Phong Tử ngó lơ chỗ khác, trầm ngâm không trả lời gì cả cho nên Viên Viên liền chậm rãi kể lại đầu đuôi:

- Lúc Đại ca ca đi rồi Tiểu muội muội lập tức ra tay tấn công Bạch Phát Hoả Thần, hán chỉ chống trả qua loa một phần hình như lo nghĩ gì đó, một phần biết rằng thể nào Phương Minh Chủ cũng ra tay nếu Tiểu muội muội kém thế. Do đó Tiểu muội muội giao đấu được hơn năm chục chiêu mới bị thất bại, lúc đó Phương Minh Chủ ra tay can thiệp rồi dùng đạo nghĩa giang hồ yêu cầu hán tự xử lấy. Đương nhiên tên này chỉ cười ruồi mà thôi, do đó Phương Minh chủ đành phải dùng tới võ lực. Tiểu muội muội chạy quanh phụ trợ, quấy rối để hán bị phân tâm, quả nhiên sau cùng hán thất thố lãnh nhận một chương "Lục Hợp Tương Thôi" của Phương Minh Chủ. Tiểu muội muội đã mừng thâm, ngờ đâu đúng vào giây phút đó có một nhân vật bịt mặt từ trên cao lao xuống như thần ưng ngăn cản dùm cho Bạch Phát Hoả Thần chạy đi.

Viên Viên liếc mắt một cái rồi nói tiếp:

- Nhân vật này võ công xuất quỷ nhập thần, dù rằng lúc đó Ngọc Phong Đại Sư cũng tham gia mà không sao ngăn chặn lại được, đành phải để hắn cùng vọt Bạch Phát Hoả Thân chạy mất.

Ngọc Phong Tử cười rất ôn hoà xen lời vào:

- Tư Mã thí chủ kể hơi tăng bốc người nhà đấy, đúng ra đã không ngăn chặn được mà suýt nữa bản tăng cùng Phương thí chủ còn bị mang nhục nữa là khác.

Tiểu phi Thố cả kinh kêu lên:

- ái chà ? Nhân vật này lợi hại không tưởng như thế sao? Như vậy không phải Tiểu muội muội khó khăn mà cả Đại ca ca cũng khó khăn luôn bởi vì Bạch Phát Hoả Thân chính là kẻ thù chung, hắn tham gia cả hai vụ trọng án sát nhân cùng với Âm Sát Ma Quân. Phương Ngọc Điềm trầm tư từ đầu đến giờ mới chậm rãi gật đầu rồi lên tiếng:

- Bạch Phát Hoả Thân hiện tại còn giam giữ tiểu nữ thì cũng là kẻ thù của Phương mỗ luôn, đã có nhân vật kỳ bí đó chen Vào thì chính Phương Mỗ cũng bị khó khăn rất nhiều vậy.

Phong thái Phương Ngọc Điềm vững chãi và điềm đạm khiến cho Tiểu Phi Thố phải khen ngợi thâm, chàng liền hỏi thêm:

- Minh Chủ và Đại Sư đã giao thủ mấy chiêu mà không nhận được gia số võ công của nhân vật kỳ bí đó hay sao?

Phương Ngọc Điềm lẳng lặng lắc đầu, còn Ngọc Phong Tử thì cười nhẹ trả lời:

- Nói ra thì thêm xấu hổ, bản tăng và Phương thí chủ chống đỡ được là may mắn lắm rồi, có rảnh rồi đâu mà xem xét gia số của hắn kịp thời.

Phương Ngọc Điềm chớp mắt một cái, nghiêm nghị nói:

- Trong lúc nhân vật kỳ bí này giao thủ với Ngọc Phong Đại Sư, Phương mỗ có chú tâm quan sát võ công đối phương nhưng chiêu thức của hắn kỳ lạ vô cùng, Phương mỗ thú nhận thật tình chẳng biết nó xuất xứ từ đâu cả. Chỉ mình bạch một điều là nó cực kỳ ảo diệu và uy lực vậy thôi.

Đột nhiên Viên Viên xen lời vào:

- Phương Minh Chủ còn quên một điều, ngay lúc nhân vật kỳ bí đó xuất hiện thì Bạch Phát Hoả Thân mừng rỡ kêu lặn cái gì : "Thủ lãnh" hay gì gì "Đế Quân", tiểu nữ nghe chẳng được rõ nhưng nhất quyết nếu chúng ta bắt được Bạch Phát Hoả Thân thì lôi ra thân phận nhân vật đó ngay.

Tiểu Phi Thố chợt như có làn sét chớp nhoáng trong đầu, chàng thảng thốt kêu lên:

- Kim Khuyết Đế Quân, đúng là hắn ta rồi!

Phương Ngọc Điềm bình tĩnh như vậy mà cũng phải nhồm cả người lên, ông ta hỏi dồn:

- Âu Trường Công Tử nhận biết hắn là ai chẳng?

Tiểu Phi Thố đỏ bừng mặt lên, thẹn thùng trả lời:

- Tiểu bối chưa hề nghe danh tự này bao giờ, chẳng qua lúc nãy kẻ sót mất đoạn Âm Sát Ma Quân đã tiết lộ kẻ chủ xử sau lưng tên là Kim Khiết Đế Quân, từ đó mới buột miệng nói ra mà thôi.

Thật ra chi tiết này lúc nãy Tiểu Phi Thố cố tình bỏ qua để tự mình ngấm ngấm điều tra trước đã, ngờ đâu rốt cuộc cũng không giữ mồm giữ miệng được. Phương Ngọc Điềm thở dài nói:

- Âu Trường Công tử cần gì phải hổ thẹn, ngay chính ta và Ngọc Phong Đại Sư cũng chưa hề nghe tới danh tự này thì còn đáng hổ thẹn hơn tất cả.

Vướng vất điểm này chẳng ai còn biết nói gì hơn, bốn người bốn tâm sự lảng lạng ăn uống cho đến khi tàn bữa. Phương Ngọc Điềm đứng dậy nói:

- Phương mỗ suy nghĩ chín chắn rồi, bây giờ chúng ta phân chia công việc như sau:

Âu Trường Công Tử và Tư Mã cô nương truy tìm tiếp tục mấy tên đồng phạm còn lại, trước mắt chủ yếu nhắm vào Hắc Phiến Lão Quỷ còn Phương mỗ và Ngọc Phong Đại Sư phụ trách dò la tung tích Kim Khiết Đế quân và việc giải cứu tiểu nữ.

Tiểu Phi Thố biết ông ta ngoài mặt thì điềm tĩnh chứ thật sự trong lòng rất nóng ruột con gái yêu quý của mình, chỉ muốn bắt đầu hành động ngay nên chàng kéo tay Viên Viên đứng dậy từ biệt liền. Hai người nhắm hướng Lạc Thủy mà đi, nơi đây có một phân đàn của Cái Bang, vừa tiện nhờ vả tai mắt, vừa tiện hỏi thăm tin tức Triệu Minh Tuyên ra sao. Vùng đất này không đông dân cư nhưng là đầu mối giao lưu đường thủy qua Cam Toàn rồi xuôi xuống Đông Quan cho nên đủ hạng người đi lại tấp nập. Đến nơi Tiểu Phi Thố vừa thông báo danh tính, lập tức đích thân Dương Danh Xuyên, Phân Đàn Chủ Cam Túc chạy ra tiếp đón, ông ta chỉ trạc năm mươi tuổi, thân hình tráng kiện và còn nhanh nhẹn như trai trẻ vậy. Dương Danh Xuyên tươi cười chào hỏi và lên tiếng trước:

- Âu Trường Công Tử lập được đại kỳ tích hạ thủ Âm Sát Ma Quân ban phúc rất lớn cho giang hồ võ lâm. Dương mỗ thay mặt cho Hồng Bang Chúa cung hỉ Công Tử.

Tiểu Phi Thố giật mình, chàng thật không ngờ tai mắt Cái Bang bén nhạy mau lẹ như vậy, việc mới xảy ra một hai ngày mà họ đã biết tường tận đến cả tên tuổi của chàng thì thực là ghê gớm. Tiểu Phi Thố có biết đâu Phân Đàn này ở xa xôi, mọi người chỉ biết đại khái nó phụ trách vùng Cam Túc; Lĩnh Tây mà thôi, thật sự còn rải người bao quát hết cả miền An Tây, tức là Tây Vực luôn, nhân sự đông đảo còn hơn phân Đàn Trường An hay Tứ Xuyên nữa. Tiểu Phi Thố nhăn nhó chào lại rồi nói:

- Dương phân Đàn Chủ tâm tốt khiến cho tiểu bối hổ thẹn vô cùng, việc này chẳng qua chỉ là thù riêng mà thôi. Tiểu bối cũng xin Dương Phân Đàn Chủ cứ gọi là Tiểu Phi Thố như cũ, đừng có Công Tử này Công Tử nọ làm chi, hiện tại tiểu bối lẩn lộn giang hồ với hai bàn tay trắng mà nhận hai chữ Công Tử thì võ lâm giang hồ cười cho thối mũi.

Đa số nhân vật Cái Bang ở trong môi trường lẩn lộn với đám khát cái, cùng đỉnh đủ loại nên thường có tâm tính phóng khoáng, không câu nệ, Dương Danh Xuyên cũng vậy do đó ông ta cười khà khà trả lời:

- Cái tên Tiểu Phi Thố nghe vui tai lắm, lão đệ đã kết nghĩa với Triệu huynh thì chẳng khác chi người nhà, chúng ta gọi nhau bằng huynh đệ cho thân mật.

Tiểu Phi Thố cũng phóng khoáng chẳng kém, chàng gật đầu ưng thuận liền. Sau khi phân ngôi chủ khách, ngôi uống trà chàng mới nói:

- Tiểu đệ ngoài việc nhớ nhung Triệu lão ca còn mấy điểm cần đến huynh đệ Cái Bang trợ giúp, mong rằng Dương Lão huynh nể tình nhiệt liệt ủng hộ cho.

Dương Danh Xuyên mau mắn gật đầu nói:

- Được được tiểu đệ cứ nói ra đi, làm được thì Dương mỗ hết lòng hết sức liền.

Tiểu Phi Thố thông thả ngỏ ý nhờ Cái Bang truy tìm hành tung của mấy tên như là Hắc Phiến Lão Quỷ, Tân Nhi Hùng, Bạch Phát Hoả Thân, đặc biệt là nhân vật có tên Kim Khiết Đế Quân, hề có một tí manh mối thì báo cho chàng biết liền. Dương Danh Xuyên trầm ngâm nghe chàng nói xong mới trả lời từng điểm một:

- Tân Nhi Hùng hiện tại vẫn bị Nhất Cao Đường truy sát cho nên trốn chạy nơi đâu không rõ, hoàn toàn ẩn giấu hành tung, anh em Cái Bang chẳng báo cho tin tức gì về hắn cả. Bạch Phát Hoả Thân sau vụ suýt thất bại với Phương Minh Chủ vẫn quanh quẩn đầu đây thôi, trong vòng vài hôm nữa chắc chắn sẽ có tin tức của hắn. Hiện tại Dương mỗ có hai điều giúp tiểu đệ được. Thứ nhất Hắc Phiến Lão Quỷ xuất thân từ Âm Sơn miền Tân Cương nên trước đây ít ngày đã vượt qua Sơn Hải Quan có lẽ về đó cầu viện rồi. Tiểu đệ đệ đuổi theo thì vừa mất thời gian vừa nguy hiểm chẳng khác chi lọt vào hang hổ, Âm Sơn Chủ Động có đến mấy chục cao thủ võ công tương đương với Hắc Phiến Lão Quỷ đấy. Thứ hai hình như đã lâu lắm rồi Dương mỗ có nghe Hồng Bang Chúa nhắc đến tên Kim Khuyết hay Kim Môn Đế Quân ở Nam Hã, nếu tiểu đệ đệ không gấp thời gian thì xuống Trường An hỏi thử Bang Chúa xem.

Viên Viên ngồi dự thính, thấy Tiểu Phi Thố chỉ hỏi sơ sài mà Dương Danh Xuyên phút chốc đã trả lời rất chi tiết thì bất giác nghĩ đến Dương Bích Sơn Trang của mình thật như éch ngồi đáy giếng. Nàng là nữ nhân Kim chi ngọc điệp chẳng nói làm gì, tài hèn trí nhỏ như Lưu Dã Minh, Võ Tử Mỹ mà cũng kiêu ngạo tự tôn xưng mình là kiếm khách với Thanh Khoáng Thư Sinh thì đáng hổ thẹn vô cùng. Trong khi đó Tiểu Phi Thố ngấm ngấm cho thật chín chắn mới lên tiếng:

- Đối phó với Kim Khuyết Đế Quân thì tiểu đệ đệ chưa xứng tay, giặc này phải nhờ đến Thiếu Lâm Tự mới xong. Riêng Hắc Phiến Lão Quỷ trở về Âm Sơn thì phải có nguyên do gì đây, có lần chính Âm Sơn Quỷ Động cũng nhúng tay vào để khuynh đảo giang hồ. Tiểu đệ đệ phải đi Âm Sơn một chuyến mới được.

Viên Viên trợn mắt lên, có vẻ lo lắng:

- Âm Sơn ngoài Trường Thành núi non, sa mạc đều khắc nghiệt, e rằng vất vả và nguy hiểm lắm đấy.

Tiểu Phi Thố mỉm cười có vẻ tự tin, chàng vội nói:

- Tiểu muội muội là nữ nhân không tiện đi đứng gian lao như vậy, Đại ca ca đã tính toán sẵn rồi, trong vòng một tháng thì chúng gặp lại nhau ở Trường An. Tiểu muội muội cũng vất vả không kém đâu ca ca đấy.

Viên Viên kêu "ủa" rồi hỏi ngay:

Như vậy Đại ca ca định đi một mình và dự định phân phó cho tiểu muội muội làm việc gì vậy?

Tiểu Phi Thố gật đầu trả lời:

- Tiểu muội muội giúp đại ca ca mấy việc, trước tiên xuống trường An hội kiến Hồng Bang chủ để hỏi về Kim Khuyết Đế Quân, sau đó đi tiếp tới Thiếu Lâm Tự trình bày với Độ Nạn Phương Trượng Đại Sư để ông ta xuất tự mới đủ sức đối phó. Xong việc tiểu muội muội trở lại Trường An thì có lẽ Đại ca ca cũng đã trở về rồi.

Viên Viên rất buồn vì phải xa cách Tiểu Phi Thố nhưng đây là đại sự võ lâm, lại là gia cữu của hai người nên nén lòng ung thuận, nài nỉ khe khẽ nói:

- Đại ca ca bảo trọng lấy thân, đừng vì chuyện nhỏ mà liều mạng vô ích, có hạ thủ được Hắc Phiến lão Quỷ hay không cũng nên mau mau trở về đấy nhé!

Tiểu Phi Thố cảm động gật đầu một cái, trước mặt Dương Danh Xuyên nên không tiện biểu lộ tình cảm ra quá đáng. Dương Danh Xuyên tán thành ý kiến của Tiểu Phi Thố và nói thêm:

Tại các địa điểm tiểu đệ đệ và tiểu muội muội đi qua, Dương mỗ sẽ cất cử người túc trực, có gì biến động lập tức thông báo cho huynh đệ Cái Bang nơi đó trợ giúp liền.

Ông ta khẩn khoản mời mọc hai người ở lại ăn uống cả ngày và còn nói vui vẻ:

- Tiểu đệ đệ sau vụ Âm Sát Ma Quân đã nức tiếng võ lâm giang hồ với tuyệt chiêu “Tàn Chi Tuyệt Thủ” rồi đấy, chỉ bằng lấy quách nó làm ngoại hiệu thì oai phong hơn “Tiểu Phi Thố” nhiều.

Tiểu Phi Thố cũng cười hì hì nói theo:

- Người ta hay lấy ngoại hiệu Phi Hạc, Phi Ưng, Phi Hổ thì Phi Thố cũng oai phong đấy chứ, chỉ cần bỏ chữ “Tiểu” đi là thành “Phi Thố” công tử liền!

Cả ba ăn uống vui vẻ mãi cho đến khuya mới chia tay nhau đi nghỉ, sáng hôm sau dậy sớm ăn điểm tâm xong là bắt đầu đăng trình ngay. Đường từ Lạc Thủy đi Sơn Hải Quan xuyên qua U Châu toàn rừng núi chập chùng, vách đá cheo leo cho nên hầu như rất ít người qua lại, Tiểu Phi Thố càng yên tâm, cầm đầu đi mãi. Đến Kinh Bắc là nơi đô hội hạng nhất Trung Nguyên mà cũng chỉ dừng lại một đêm, tiếp tục tiến ra Sơn Hải Quan, bắt đầu từ đây dân cư đã lẫn lộn nửa người Hán nửa Mông, phong thái thô hào khác hẳn liền. Tiểu Phi Thố theo chân một đoàn thương buôn lên phía Bắc nên chẳng cần hỏi han cũng đã đến Âm Sơn, tuy nơi đây còn thuộc về Hà Bắc nhưng địa chất, không khí khô cần và giá lạnh hơn Trung Nguyên rất nhiều.

Trong khi đi đường Tiểu Phi Thố chú ý quan sát rất kỹ mà không thấy bóng dáng Hắc Phiến Lão Quỷ ở đâu, chắc hẳn ta đã đến Âm Sơn từ lâu rồi. Mãi khi chàng dò hỏi về âm Sơn Quỷ động thì ai nấy đều lắc đầu lè lưỡi, có người chỉ trợn mắt một cái, thủy chung không ai dám nói tới cả. Điều này chứng tỏ Âm Sơn Quỷ đúng là nơi cực kỳ ghê rợn và kỳ bí. Tiểu Phi Thố tách rời đoàn thương buôn, một mình nhắm thẳng trung tâm Âm Sơn mà đi. Trải qua hai ngày trời tuyệt nhiên không có bóng dáng một người nào lai vãng, ngay cả các loại thú hoang dã cũng rất ít. Khiến cho nơi đây trở nên âm u rùng rợn, thật khó tả được.

Một hôm đang đi bỗng nhiên Tiểu Phi Thố nghe gió núi vọng về âm thanh gào rú hết sức khủng khiếp. Chàng liền cấp tốc vọt người lên một mỏm núi nhô cao để quan sát, quả nhiên từ tí tít mãi xa xa có một bóng áo vàng đang nhảy nhót trên các tảng đá. Cự ly từ chàng đến đó có hơn một trăm trượng nên chỉ thấy hình dạng hần nhỏ xíu, thoáng một cái lẩn đi đâu mất liền. Tiểu Phi Thố tự nghĩ “tiếng gào rú vừa rồi chắc là nạn nhân hoặc đồng bọn của tên áo vàng này”. Do vậy chàng đề khí chạy thẳng tới điểm vừa thấy bóng nhân vật áo vàng.

Chưa tới nửa khắc Tiểu Phi Thố đã thấy trên đồng loạn thạch có một vệt gì đen đen, nổi bật trên màu xám trắng. Đi thêm vài trượng nữa thì Tiểu Phi Thố có thể xác định được vệt đen đó chính là một xác người đúng như dự đoán của chàng. Nơi đây có người quả là điều lạ, lại còn giết tróc lẫn nhau thì tất nhiên lạ hơn gấp đôi, do đó Tiểu Phi Thố hít một hơi chân khí, tăng cường tốc độ. Chàng lộn người một cái rồi hạ thân xuống cách xác chết kia mấy thước. Đột nhiên Tiểu Phi Thố kêu "ủa" một tiếng, trợn mắt ra nhìn chăm chú rồi lại kêu lên thất thanh :

- Hắc Phiến lão quỷ đây mà.

Quả là tạo hoá khôi hài, Tiểu Phi Thố mất bao nhiêu công phu chẳng tìm thấy Hắc Phiến lão Quỷ đến khi thấy thì hần lại là cái xác không hồn, trước ngực cắm sâu chiếc quạt sắt của chính hắn. Cái quạt này chỉ còn ló ra chừng một tác chứng tỏ lực đạo cắm vào rất mạnh mẽ vô cùng.

Tiểu Phi Thố hình như không tin ở nhãn quan, chàng dụi mắt luôn mấy cái, quả nhiên cái đầu to quá khổ, thân hình lùn tịt thế này thì còn lẫn lộn sao được. Tiểu Phi Thố rùng mình một cái, tự nói một mình:

- Nhân vật áo vàng là ai ? Võ công cực kỳ cao cường mới dễ dàng hạ thủ được Hắc Phiến lão Quỷ thế này. Tại sao lão ta lại đi lẻ loi nơi thâm sơn cùng cốc này?

Hàng trăm câu hỏi loạn xạ trong đầu óc mà chẳng có câu trả lời khiến cho Tiểu Phi Thố nhức đầu như búa bổ. Chàng chắt lưỡi nói tiếp:

- Chuyển đi của ta cũng không đến nỗi uổng công, dù là ai hạ thủ đi nữa thì kết quả vẫn là thêm một tên vong mạng, ta chỉ cần lo liệu hai tên còn lại mà thôi.

Đột nhiên Tiểu Phi Thố lại nghe có tiếng rú nhỏ nhỏ, tiếng rú này vừa dứt thì nơi góc Đông Bắc cũng có tiếng rú khác trả lời liền.

Chiếc áo trắng Tiểu Phi Thố đang mặc qua mấy ngày bị bụi đường phủ lên nham nhở rất phù hợp với màu sắc loạn thạch nên chàng chọn một tảng đá hơi bị lõm vào, lập tức nằm xuống ép sát người vào đó. Tiểu Phi Thố ẩn mình vừa kịp lúc, từ bốn hướng có bảy tám tiếng chân người lao xao trên đá sỏi chạy tới. Mục quang vừa ghi nhận hình ảnh thì Tiểu Phi Thố thốt nhiên rùng mình một cái, tám nhân vật xuất hiện đều là nữ nhân, thân hình khêu gợi vô cùng. Tất cả cùng một loại quần áo như nhau, màu đen tuyền và bó sát thân hình làm nổi bật các đường cong, nét lượn lên rõ ràng. Tiểu Phi Thố thâm than thở trong bụng vì ngược lại với đường nét thiên phú nảy lửa, cả tám nữ nhân đều đeo một chiếc mặt nạ hình quỷ dạ xoa, mắt ốc nhồi và hai chiếc răng nanh chìa ra trắng trợn. Quỷ diện đi đôi với thân hình kiều mỹ thật khiến cho người ta dở tức dở cười. Một nữ nhân kêu lớn:

- Chúng ta đến chậm mất rồi, động chúa sẽ không dung tha cho lỗi lầm này đâu.

Một nữ nhân khác cãi lại:

- Chúng ta làm đúng theo lời dặn bảo của động chúa thì chẳng có tội gì cả, chỉ vì...động chúa không thể ngờ được địch nhân lại ra tay cực kỳ mau lẹ như vậy mà thôi.

Nữ nhân trước liền quát mắng:

- Dạ Xoa tam quỷ, ngươi nói những gì thế chẳng lẽ dám táo gan cho rằng Động Chúa tính toán sai lầm ư?

Nữ nhân có danh hiệu Dạ Xoa tam quỷ giật bắn người áp ứng cãi:

- Muội muội đâu có ý phê bình động chúa, cứ thực tế nói càn vậy thôi, đại tỷ tỷ bỏ qua cho muội muội được không?

Một nữ nhân khác tiến lên giảng hoà đôi bên:

- Chúng ta mau mau chia nhau lên các đỉnh núi quan sát, máu còn tươi thế này thì địch nhân chưa đi xa được đâu.

Dạ Xoa đại tỷ “Hừm” một, tiếng rồi phất tay ra hiệu, cả bọn lại chia làm bốn cặp, từng cặp chọn lấy vị trí nào cao nhất vọt mình lên. Tiểu Phi Thố nằm im chẳng dám thở mạnh nhưng trong lòng nổi lên nhiều tư tưởng trái ngược nhau bởi vì bọn nữ nhân này thanh âm ôn ỉn, ôn nhu nghe rất mê hồn, cộng thêm thân hình bốc lửa thì chắc chắn diện mạo không thể xấu xa được, vậy mà mang danh hiệu Dạ Xoa thì vô lý không sao tưởng tượng ra nguyên nhân tại sao.

Có lẽ vì động chúa này diện mạo xấu xí ghê gớm và tính tình độc ác cho nên mới nghĩ ra cái trò kỳ quái như vậy.

Tiểu Phi Thố ngược mắt nhìn lên theo dõi các Dạ Xoa nữ nhân xem họ hành động ra sao thì bỗng nhiên có mấy tiếng rú nhỏ nhỏ lại nổi lên. Chàng thất kinh hồn vía vì có một cặp vừa rú vừa chỉ trỏ đúng ngay chỗ chàng ẩn núp. Tiểu Phi Thố biết ngay mình đã bị bại lộ vì đồng loạn thạch này từ trên cao nhìn xuống lập tức phát hiện ngay được vật khác lạ. Hiện tại mà bỏ chạy thì sẽ mang tiếng oan uổng, do đó Tiểu Phi Thố cười khổ, đứng dậy phủi quần áo cho sạch sẽ. Chàng đang còn sửa soạn thì từ bốn phía các Dạ Xoa nữ nhân đã hình thành thế bao vây, bốn nàng đứng trấn đúng bốn phương vị Đông Tây Nam Bắc, còn bốn nàng khác lùi ra sau một chút đan kẽ chiếm bằng vị.

Tiểu Phi Thố liếc mắt một vòng thì trong lòng hơi rung động vì đây chính là Bát Quái trận cực kỳ ảo diệu, chàng không ngờ nơi đất Âm Sơn hoang vắng này mà có người biết sử dụng nó. Cả tám nữ nhân đều rút trong mình ra một loại võ khí rất lạ, nửa nhuyễn tiên nửa trường côn, phía đầu mềm dẻo còn có thêm mấy chiếc răng quỷ cong cong chẳng biết công dụng để làm gì. Tiểu Phi Thố chờ cho tám nữ nhân khép vòng vây đến gần mới chấp hai tay vái chào tứ hướng. Hiện tại cánh tay phải của chàng đã cử động được chút ít rồi. Tiểu Phi Thố cố nặn ra một nụ cười tươi tắn nhất từ trước đến giờ rồi lên tiếng:

- Tại hạ là Tiểu Phi Thố lạc bước đến đây thì tình cờ gặp xác chết này chứ không phải thủ phạm, mong rằng các cô nương đừng hiểu lầm sự việc.

Dạ Xoa đại tỷ lạnh lùng hô lớn:

- Người theo ta về động để chờ phát lạc.

Tiểu Phi Thố thở dài ngao ngán, nhưng chàng đành phải ôn hoà giải thích:

- Tại hạ rất vui lòng, mời các cô nương dẫn đường, tại hạ sẽ theo sau.

Dạ xoa đại tỷ có vẻ hơi bị bất ngờ vì đối dễ dàng không tưởng, nàng quát lớn:

- Dạ Xoa nhị muội, người tiến lên điểm huyết hần đi.

Chẳng biết nữ nhân này cử động ra sao vì thân ảnh đột nhiên như mờ đi một chút, Tiểu Phi Thố chẳng cần xem xét kỹ cứ đảo người tránh đại. Thân pháp Tiểu Phi Thố tuyệt kỹ vô song, từ mấy năm nay đi lại giang hồ chưa có ai sánh bằng thế mà chỉ tránh được mấy đại huyết, còn các huyết lộ liễu như Phù Đột, Kiên Ngung, Thiệu Hỷ đã bị điểm trúng liền. Đây chỉ là những huyết phụ nên Tiểu Phi Thố vận chân khí một vòng lập tức giải toả được hết, gia dĩ lực đạo điểm vào cũng nhẹ nên ít có tác dụng. Tiểu Phi Thố xoay người kêu lớn:

- Tại hạ ung chịu về động rồi, các cô nương điểm huyết làm chi nữa.

Dạ Xoa nhị muội nghe chàng nói thì dừng tay lại xoay người để xem ý kiến Dạ Xoa đại tỷ ra sao, nàng này lạnh lùng hỏi:

- Tại sao nhị muội không thi hành lệnh đại tỷ?

Dạ Xoa nhị muội vội vàng vâng dạ, thân hình rung động một cái lại biến thành mờ ảo khiến cho Tiểu Phi Thố kinh hoảng nhảy vọt, quả nhiên rất kịp thời nhưng gót chân cũng bị móng tay của Dạ Xoa nhị muội phốt qua đau rất liền. Thân hình còn lơ lửng trên không Tiểu Phi Thố cẩn thận vẫn biến đổi mấy cái, thực không thừa thãi chút nào bởi vì Dạ Xoa nhị muội thân ảnh quỷ dị vẫn đeo sát chàng, bất kể vị trí nào, có chuyển đổi ra sao. Dạ Xoa đại tỷ đứng ngoài lạnh lùng nói:

- Tâm tình bất loạn, đầu óc phân tán, nhị muội mấy tháng nay cứ lơ đãng cho nên thân pháp kém sút rất tai hại.

Lời phê bình khiến cho Dạ Xoa nhị muội hoảng hốt, nàng ta quát lớn:

Thằng nhãi này, người , người...người ngoan cố thực!...

Đồng thời với tiếng quát, nàng ta cũng gia tăng tốc độ, thân ảnh hiện tại lơ đãng, bốn phương tám hướng đều có mặt cực kỳ quái dị.

Tiểu Phi Thố chẳng còn phương pháp nào khác cũng gia tăng biến đổi phương vị liên tiếp, thân hình chợt ngã sang Tây rồi bất chợt nhảy sang Đông trong khi miệng cứ la "ối chà", "Ủy", "Ủa" hoài. Thủy chung Dạ Xoa nhị muội vẫn chưa sao điểm trúng đại huyết nào của chàng được, nàng nửa bối rồi nửa lo lắng gọi lớn:

- Đại tỷ tỷ, thân pháp tên này lạ lắm, muội tử đã cố gắng hết sức rồi!

Dạ Xoa đại tỷ "Hừ" trong miệng rồi quát:

- Lui ra đi, để đích nhân đó cho ta!

Tiếng quát vừa dứt, Dạ Xoa nhị muội lấp loáng thân ảnh một cái đã trở về vị trí cũ, bộ ngực căng phồng dưới làn áo bó sát cứ nhô lên hụp xuống trông rất mê hồn, có lẽ vừa mệt vừa hồi hộp vì mình không làm tròn mệnh lệnh. Tiểu Phi Thố dùng chân liếc nhìn, trong lòng thầm tiếc rẻ "Vưu vật trời cho thế kia mà phải giam hãm trong

lốt quỷ sứ, người nào có chút lòng thương hoa tiếc ngọc cũng phải ngao ngán giùm cho mấy nữ nhân này”. Dạ Xoa đại tỷ ve vẩy chiếc Nhuyễn tiên kỳ dị tiến ra mấy bước, nàng trầm giọng nói với Tiểu Phi Thố:

- Thân pháp ngươi xứng đáng hạng nhất võ lâm nhưng đã vào tay chúng ta thì không ngoan cố được đâu.

Lời nói vừa dứt, thân hình kiều mị của nàng chẳng thấy nhúc nhích tí nào đã biến mất như có phép thần thông vậy. Tiểu Phi Thố khần cấp nghiêng người tránh đại qua mặt bên, miệng thốt nhiên la lớn:

- ảo ảnh pháp trong “Thanh hoa bí lục” đây mà.

Lung chàng đau nhói lên mấy cái, hai huyết Thần Đường và Linh Đài đã bị đầu nhuyễn tiên đánh trúng. Tiểu Phi Thố ngã lăn ra, đầu va vào tảng đá nhỏ đầu thấu trời xanh và thân hình bất động luôn. Dạ Xoa đại tỷ chỉ ra tay một lần đã thành công, đáng lẽ phải tự đắc lắm, không ngờ nàng ta lại đứng chờ người ra lắm bầm mấy tiếng gì không rõ. Dạ Xoa đại tỷ chưa hành động thì mấy Dạ Xoa cô nương cũng chưa nhúc nhích, nhãn quang đều nhìn thẳng đại tỷ chờ đợi. Dạ Xoa đại tỷ bỗng nhiên trầm giọng hỏi Tiểu Phi Thố:

- Vừa rồi ngươi nói gì "ảo ảnh pháp" và "Thanh hoa bí lục" ?

Trong lúc đối phương chân chờ, toàn thân Tiểu Phi Thố đã tê dại hết cả, vậy mà đột nhiên làn chân khí dị chủng ở cánh tay phải của chàng lại vận động chộn rộn lên. Hóa ra nó hoàn toàn độc lập với kinh mạch trong người, qua mấy lần kích thích hiện giờ nó vận động rất tự nhiên, không cần phải có chân khí dẫn dụ nữa. Tiểu Phi Thố cả mừng thò tay tự giải huyết cho mình rồi đứng lên cười tùm tùm trả lời Dạ Xoa đại tỷ:

- Tại hạ thấy thân pháp của các cô nương giống như thuật biến hình "ảo ảnh pháp" trong "Thanh hoa bí lục" nhưng suy nghĩ kỹ lại thì hoàn toàn không phải là nó.

Cả tám Dạ Xoa nữ nhân đều giạt mình kinh ngạc, Dạ Xoa đại tỷ hỏi dồn:

- Người...người có quỷ pháp gì tự giải khai được huyết đạo vậy? Tại sao biết “Sâu sát quỷ ảnh” khác với “Thanh hoa bí lục” vậy?

Tiểu Phi Thố ngẩn ngơ người ra suy nghĩ, thông thả đáp:

- Tại hạ đã thấy có một người biểu diễn "ảo ảnh pháp" của "Thanh hoa bí lục" có lẽ nó cùng nguyên tắc với cái gì “ảo ảnh” của cô nương nhưng khác biệt một chút là về cách thức di chuyển.

Dạ Xoa đại tỷ nóng nảy hỏi tiếp luôn:

- Khác biệt về hình thức như thế nào, người giải nghĩa cho ta nghe có được không?

Tiểu Phi Thố chậm rãi gật đầu rồi trả lời:

- Khi di chuyển vị trí cô nương chọn không đúng thời điểm, lúc nào cũng sót lại một chút bóng hình do đó thân ảnh nhìn vào thấy mờ mờ, nếu có nhân vật nào nhãn lực cao siêu thì không sao lừa gạt được họ. “ảo ảnh pháp” trong "Thanh hoa bí lục" thì cao siêu đến mức gần như pháp thần vậy, thoát biến thoát hiện, hoàn toàn không để lại một chút gì, thân pháp cũng biến ảo nhanh hơn. Tại hạ kém cỏi lăm lăm bàn như vậy thật ra cũng chẳng biết có đúng hay không?

Đột nhiên Dạ Xoa đại tử rú lên một âm thanh như ma quỷ gào thét, lập tức cả tám nữ nhân đồng loạt nhảy xổ vào Tiểu Phi Thố. Chàng cực kỳ hoảng sợ, xua tay rồi rít...

- ủa ? Còn đang nói chuyện tử tế, sao lại...

Tiểu Phi Thố chẳng nói dứt câu, lần này có đến tám chín đại huyết bị điểm trúng, vừa tê dại vừa đau nhức vô cùng. Như thế vẫn chưa xong, cả tám Dạ Xoa nữ nhân cùng nhanh nhẹn cầm cái cán giống như khúc đoản côn kéo mạnh một cái biến nhuyễn tiên dài ra mấy thước, trở thành một sợi dây gân . Tám sợi dây kỳ lạ này vung lên loang loáng, lập tức biến Tiểu Phi Thố trở thành cây thịt bó chằng bó chặt. Tiểu Phi Thố lần này bị điểm trúng cả á huyết nên không còn thuyết lý gì được nữa, đành trợn mắt lên mà nhìn vậy thôi. Phương pháp bó giò này rất hữu hiệu, hiện tại mấy luồng chân khí dị chủng lại thôi thúc nhộn nhạo mà chủ nhân của nó vô phương cử động được. Dạ Xoa đại tử lớn tiếng quát ra lệnh:

- Sáu người khiêng hai bên mang dịch nhân đi, nhị muội có mang theo cái khăn nào không?

Dạ Xoa nhị muội rụt rè trả lời:

- Muội muội... chỉ có khăn tay riêng thôi.

Dạ Xoa đại tử chất lưỡi một cái, lắc đầu nói luôn:

- Chính ta cũng không dự bị trường hợp phải mang dịch nhân về quỹ động do đó chẳng mang theo khăn bịt mặt hay mê dược chi cả. Nhị muội dùng đỡ khăn riêng vậy.

Dạ Xoa nhị muội tuân lệnh, móc trong túi ra một chiếc khăn lụa thêu hoa ở bốn góc, chưa gì đã toả ra mùi hương ngan ngát liền. Nàng ta bước tới choàng chiếc khăn bịt mắt Tiểu Phi Thố lại, cột phía sau rất chắc chắn rồi mới hô to:

- Xong rồi!

Tiểu Phi Thố đang ngây ngất khoan khoái vì hương thơm ở chiếc khăn tay toả ra nức mũi thì thân hình bị mười hai bàn tay êm dịu nâng lên cao. Thân hình lập tức di chuyển vùn vụt lúc cao lúc thấp, lúc trái lúc phải hết sức phức tạp dù Tiểu Phi Thố cố tình chú ý vẫn đành chịu không sao ước đoán nổi đường đi hoặc phương hướng. Hương thơm nữ nhân hiện tại còn nồng nàn hơn vì cả sáu cô nương đều ở sát bên chàng. Tiểu Phi Thố chất lưỡi một cái thầm nghĩ: “Sống chết đều có số mạng, tội gì ta phải lo âu hiện tại cứ thưởng thức thân tiên này cái đã”. Do đó, Tiểu Phi Thố bắt đầu đi vào cõi lâng lâng, chẳng cần để ý gì đến ngoại vật nữa.